

Soms vroeg Molly Campbell zich af of andere mensen het aan hen konden zien. Misschien zagen ze, zonder hen te kennen, in het voorbijgaan wel een gouden gloed, elfenstof op hun hoofden of een stralend licht in de lucht om hen heen. Iedereen moest wel opmerken wat Jack, Molly en de kleine Joey zelf beseften.

Het leven kon niet beter zijn.

Soms, als Molly hand in hand met de vierjarige Joey door het winkelcentrum van Palm Beach liep met in haar portemonnee een paar honderd dollar contant, twee pinpasjes en een creditcard waarmee ze voor tienduizenden dollars kon besteden, zag ze een vermoeide, onverzorgde man of een oudere vrouw met versleten schoenen, treurig en uitgeput, en vroeg zich af wat er gebeurd was. Hoe waren deze mensen in hun wereld terechtgekomen, en hoe hadden Jack, Joey en zij de weg gevonden naar de juiste kant?

De goede kant van het leven.

Zo voelde Molly zich ook nu ze tijdens het ouderuurtje op de Cricket kleuterschool zat te luisteren naar Joeys leerkracht, die verrukt was over zijn vooruitgang in rekenen en spelling. Ze hield de hand van haar robuuste, geestige echtgenoot vast en glimlachte naar Joey. 'Dat horen we graag, maatje.'

'Bedankt.' Joey grijnsde. Zijn eerste losse tand, linksboven in het midden, hing vervaarlijk scheef. Hij schommelde onder de tafel met zijn voeten en zijn ogen dwaalden af naar de dinosauruspouter met de Tyrannosaurus. Joey was dol op de Tyrannosaurus.

De leerkracht vervolgde: 'Uw zoon is alleraardigst, een bron

van vreugde voor iedereen.’ Mevrouw Erickson was een zes-tiger met zilvergrijs haar die met zachte hand regeerde, een leerkracht die het alfabet niet met strenge stem opdreunde, maar gekleurde knickers of M&M’s als leermiddel gebruikte. ‘Hij leest al op het niveau van groep drie, terwijl hij pas in de herfst vijf wordt. Verbazingwekkend.’ Ze trok een wenkbrauw op. ‘Hij rekent ook al heel goed voor zijn leeftijd. En hij is buitengewoon sociaal.’

Vervolgens vertelde de leerkracht een anekdote.

De vorige week was Joey op een dag een paar minuten te vroeg de klas binnengekomen. Daar zat Mark Allen, een kind met leerproblemen. Mark zat naar zijn lege broodtrommeltje te turen; de tranen liepen hem over de wangen. Blijkbaar had zijn moeder hem naar school gestuurd zonder eten voor in de pauze.

‘Ik stond in de voorraadkast,’ legde de leerkracht uit. ‘Pas toen ik terugkwam, zag ik wat er gebeurd was.’

Intussen was Joey naast Mark Allen gaan zitten, had zijn Batman broodtrommeltje uit zijn rugzak gehaald en had de inhoud op de tafel uitgespreid. Terwijl de leerkracht binnenkwam, gaf Joey de andere jongen zijn boterhammen met pindakaas en zijn banaan, en zei: ‘Niet huilen. Je mag mijn tussendoortje wel hebben.’

De leerkracht keek hen stralend aan. ‘Ik kan alleen maar zeggen dat Joey de vriendelijkste, best aangepaste vierjarige is die ik in lange tijd in de klas heb,’ besloot ze haar verhaal.

Molly genoot volop van de lof van de leerkracht. In gedachten zag ze de hele situatie voor zich. Toen hun tijd om was en ze uit het klaslokaal liepen, grijnsde ze naar haar echtgenoot. ‘Dat heeft hij van mij, weet je.’ Ze hief haar kin op en trok een dwaas, zogenaamd trots gezicht. ‘Zijn tussendoortje delen met dat andere jongetje.’

‘Dat klopt.’ Jacks ogen glinsterden. ‘En het sociale ook.’ Hij

wierp haar een ondeugende blik toe. 'Dat heeft hij ongetwijfeld van jou.'

'Beslist.'

'Maar de intelligentie', hij wees op zijn eigen hoofd en hield met moeite zijn lach in, 'die heeft 'ie aan mij te danken.'

'Wacht eens even...' Ze gaf hem een duw, maar ze kon niet voorkomen dat ze glimlachte. 'Ik ben degene met hersens...'

'Kom op, kerel!' Jack kreeg Joeys hand te pakken en samen huppelden ze voor haar uit naar de parkeerplaats. Het was een prachtige middag in mei, iets frisser dan gewoonlijk in Florida het geval is, met zonneschijn, een eindeloos blauwe lucht en wiegende palmbomen. Op een dag als deze zou je bijna vergeten dat het over een paar weken broeierig en ondraaglijk heet kon worden. Molly hoorde Jack en Joey grapjes maken over de schoolvakantie, de regels op het sportveld en het balspel dat daar gespeeld werd. Toen ze bij hun blauwe SUV stonden, porde Jack Joey vriendschappelijk in de ribben. 'En, kerel, heb je al een vriendinnetje?'

'Echt niet.' Joey schudde zijn hoofd. 'We hebben een club opgericht: de Jongens-Zijn-Beter-Club.' Hij zette zijn handen in zijn zij. 'Stomme meisjes mogen niet meedoen.'

'O, mooi zo. Jongens zijn beter, hè?' Jack knikte bedachtzaam. Hij deed het linkerportier open, trok Joey naar zich toe en gaf hem een aai over zijn lichtblonde bolletje. 'Jullie hebben gelijk.' Hij knipoogde naar Molly. 'Meisjes zijn stom.'

Joey keek haar aan en zijn gezicht werd vriendelijker. 'Behalve mama.'

'Meen je dat nou?' Ze stapten alle drie in. Vanaf de bestuurdersplaats sloeg Jack zijn arm om Molly's schouders en kustte haar op de wang. 'Ach...' Hij grijnsde naar haar. 'Ik denk dat mama wel meevalt. Als ze maar uit de keuken weg blijft.'

'Nou zeg!' zei Molly lachend. 'Ik heb al een maand niets laten aanbranden.'

Jack keek Joey aan en trok zijn ene wenkbrauw op. ‘Vandaag heeft ze de schade ingehaald. Gevlambeerde kaneelbroodjes, dat is een nieuw record voor in ons gezinsboek.’

‘Ze moeten “bakken” en “grillen” niet zo vlak naast elkaar zetten op de draaiknop van de oven.’

Jack grinnikte. ‘Wij moeten jou niet in de keuken zetten. Punt, uit.’

‘Misschien heb je gelijk.’ Molly leed niet bepaald onder haar slechte reputatie op het gebied van het avondeten. Koken vond ze saai. Gezond eten was belangrijk, maar ze had geen belangstelling voor het creëren van ingewikkelde gerechten. Eenvoudige maaltijden waren goed genoeg.

Zodra ze hun autogordels vastgemaakt hadden, begon Joey op en neer te wippen op zijn zitplaats. ‘Gaan we pizza halen? Alsjeblieft?’

‘Goed idee. Zo houden we mama uit de keuken. Bovendien,’ Jack tikte nadrukkelijk op het stuur, ‘vind ik dat iedereen met zo’n goed kleuterschoolrapport recht heeft op pizza.’

‘Pizza met ananas?’

‘Op zijn minst pizza met ananas.’

In alle rust zetten ze koers naar de pizzeria, niet ver van de school. Op de achterbank pakte Joey zijn bibliotheekboek, een geïllustreerd boekje over de grote witte haai. Hij neuriede een kinderliedje terwijl hij de bladzijden omsloeg. Molly vlocht haar vingers door die van Jack. ‘Nou, is het niet verbazingwekkend?’ Omdat dit gesprek alleen voor hun beider oren bedoeld was, praatte ze zacht.

Jack grijnsde en hield zijn blik op de weg gericht. ‘Ons jonge genie, bedoel je?’

‘Dat bedoel ik niet.’ De zon scheen door de ruiten en verwarmde haar weldadig. Ze glimlachte. ‘De vriendelijkheid. Ik bedoel...’ Haar stem klonk vrolijk. ‘Dat hij in de klas een wonderkind en op het sportveld een natuurtalent is, wist ik al. Maar

wat geweldig dat de leerkracht hem “vriendelijk” noemt.’

‘De vriendelijkste jongen die ze in lange tijd heeft gezien.’

‘En goed aangepast.’ Molly ging weer rechtop zitten.

‘Bijzonder goed aangepast.’

Voor de grap zaten ze weer eens schaamteloos over Joey op te scheppen; dat konden ze alleen doen als er niemand anders bij was. Toen werd Jack weer serieus. ‘Had jij niet verwacht dat het moeilijker zou zijn?’

‘Moeilijker?’ Molly draaide in haar stoel om hem beter te kunnen zien. ‘De kleuterschool?’

‘Nee.’ Jack omkleemde het stuur met zijn linkerhand en leek bedachtzamer dan hij de hele middag was geweest. Hij keek in de achteruitkijkspiegel en kneep zijn ogen halfdicht, zodat zijn beginnende kraaienpootjes dieper werden. ‘Adopteren. Dacht je niet dat het moeilijker zou zijn? Verwachtte jij geen problemen op school of op sociaal gebied?’

Molly tuurde uit het raam. Ze passeerden Fuller Park, waar ze Joey mee naartoe namen sinds hij in hun leven gekomen was. Hun huis was slechts een straat verderop. Ze kneep haar ogen dicht tegen de zon. ‘Misschien wel. Het lijkt zo lang geleden.’

‘De dag waarop we hem mee naar huis namen?’ Jack hield zijn blik op de weg gericht.

‘Nee.’ Ze ademde diep in door haar neus. ‘Ik bedoel het ogenblik waarop we over adoptie begonnen te praten, denk ik.’ Ze wierp een snelle blik achterom naar Joey en genoot van zijn blonde haar en zijn blauwe ogen, van de aandachtige manier waarop hij naar de plaatjes van de haai keek en van zijn geneurie. Toen keek ze Jack weer aan. ‘Zodra ik hem in mijn armen had, was al mijn angst verdwenen.’ Ze glimlachte weer; het kwam recht uit haar hart. ‘Ik wist meteen dat hij bijzonder was.’

Jack knikte traag. ‘Dat is hij, hè?’

‘Ja.’ Ze kneep zachtjes in zijn hand. ‘Mijn zusje zou zeggen dat hij een geschenk van God is. Hij is gewoon een wonder.’

‘Jouw zusje...’ Jack grinnikte. ‘Bill en zij zijn wel oersaai.’

‘Hé.’ Molly ging meteen in de verdediging. ‘Geef ze de tijd. Ze wonen hier nog maar een week.’

‘Dat weet ik wel.’ Jack fronste zijn wenkbrauwen. ‘Maar kunnen ze echt nergens anders over praten dan over God? “Dit is Gods wil” en “Dat is Gods wil”.’

‘Jack, toe nou.’ Molly werd een beetje nijdig. Beth was haar beste vriendin. Ze scheelden slechts achttien maanden en als kinderen waren ze onafscheidelijk geweest. Beth was de jongste, maar ze had meer verantwoordelijkheidsgevoel; de wispelturige Molly had Beth altijd nodig om met beide voeten op de grond te blijven. De afgelopen drie jaar had Molly de grootste moeite gedaan om Beth, Bill en hun vier kinderen zover te krijgen dat ze naar Palm Beach verhuisden. ‘Dat is niet eerlijk.’ Ze hield het zo luchtig mogelijk. ‘Geef hun een kans.’

De rimpeltjes rondom Jacks ogen ontspanden zich. ‘Ik zeg alleen...’ Hij trok zijn ene wenkbrauw op. ‘Ze zijn zo gespannen, Molly. Als dat de invloed van de kerk is,’ hij liet haar hand los om een weids gebaar te maken, ‘wil ik daar niks mee te maken hebben.’

‘Zo’n grote verhuizing valt ook niet mee.’

‘Dat zal wel.’

‘Hé, pap, hoor eens!’ Joey tikte hen allebei op de schouder en wipte op en neer in zijn kinderzitje. ‘De grote witte haai is even lang als vier papa’s. Dat zie je op dit plaatje.’

Meteen werd Jacks gezicht weer vrolijk. ‘Vier papa’s! Sjonge, hoeveel jongetjes zou dat zijn?’

‘Waarschijnlijk een miljoen triljoen.’

Ze reden de parkeerplaats van het restaurant op. ‘We zijn er!’ Jack parkeerde op de eerste vrije plek. ‘De pizza met ananas komt eraan.’

‘Jack...’ Molly was nog niet uitgepraat. Ze huiverde een beetje. ‘Ik was nog vergeten te zeggen...’ Ze wist al wat hij zou antwoorden, maar haar zus had haar laten beloven dat ze deze vraag zou stellen. ‘Beth en Bill willen graag dat we zondag mee naar de kerk gaan. Ze proberen de gemeente bij de school uit.’

Jack boog zich naar haar toe en kuste haar op de wang. Hij hield zijn gezicht vlak bij het hare. ‘Zodra Bill een keer mee gaat naar een pokeravond, ga ik mee naar de kerk.’

‘Oké.’ Ze liet niet merken dat ze teleurgesteld was. ‘Nee dus?’

‘Nee.’ Hij aaide haar over haar wang. Even keek hij minder plagerig. ‘Tenzij jij wilt dat ik het doe. Als het belangrijk voor jou is, ga ik mee.’

Dat vond Molly zo geweldig aan Jack. Hij had zijn eigen opvattingen, maar hij had alles voor haar over en hij was altijd bereid een compromis te sluiten. ‘Nee.’ Ze gaf hem een snelle kus. ‘Aanstaande zondag gaan we er met de boot op uit. Daar voelen we ons dichter bij God dan in de kerk.’

Joey stond al op de stoep op hen te wachten. Jack deed zijn autoportier open en grinnikte. ‘Wijze woorden, mijn lief.’

Pas toen ze in het restaurant waren en pizza bestelden, ervoer Molly een vreemde angst. Er was niets mis met hun houding ten opzichte van de kerk, toch? Ze waren nooit kerkgangers geweest, hoewel Beth daar vaak met haar over sprak.

‘Het is goed voor Joey,’ zei Beth dan. ‘Alle kinderen zouden naar de kerk moeten gaan.’

Molly keek naar Joey met zijn lichtblonde haren; zijn ogen waren vol bewondering op Jack gericht terwijl ze samen besloten welke frisdrank ze zouden nemen. Wat zij hadden, was toch prima? Ze geloofden in God, op hun eigen, afstandelijke manier. Het kon toch geen kwaad Hem op het water te zoeken in plaats van op een kerkbank? Bovendien kwamen ze helemaal niets te kort.

Sinds Jacks laatste promotie had hij een droombaan als vice-president van de afdeling verkoop van Reylco, een van de drie grootste farmaceutische bedrijven ter wereld. Hij verdiende een salaris van honderdduizenden dollars per jaar met het toezien op de relaties met grote afnemers overal ter wereld en hoefde lang niet zo vaak meer op reis als voorheen. Ze woonden op een prachtig terrein op de hoek in Ashley Heights, een van de betere buurten van Palm Beach. Met hun gezinnetje maakten ze uitstapjes naar Disneyworld, genoten van luxe strandvakanties in Florida en op de Bahama's, en elke maand gingen ze vissen aan het Okeechobee-meer, het grootste meer van de staat.

Af en toe hielpen ze op zaterdagmiddag mee bij de christelijke daklozenopvang in Miami en daarna gingen ze naar een theatervoorstelling in de uitgaanswijk van de stad. Op doordeweekse dagen wandelden ze met Joey en hun hond Gus, een goedaardige labrador, naar Fuller Park. Daar flirtten Jack en Molly met elkaar als verliefde tieners, terwijl Gus rondjes rende in de speeltuin en Joey keer op keer de glijbaan beklom en er weer af gleeed.

Ze hadden bij de Westmontpier een vaste ligplaats voor hun motorboot met waterski's. Op zondag gingen ze meestal naar het witte zandstrand om een pleziertochtje te maken naar de baai, waar het water rustig, diep blauw en warm was. Om de beurt stonden ze op de waterski's. Joey zat achterin toe te kijken en juichte als een van beiden loskwam van het water. Dit voorjaar hadden ze voor het eerst een paar oefenski's voor Joey gekocht. Nog meer zonschijn en plezier, dag in dag uit, jaar na jaar.

Deze gedachten verjoegen Molly's ongewone angst en ze zocht een tafeltje bij het raam, waaraan ze op haar mannen kon wachten. Het ongemakkelijke gevoel verdween weer. Waarom zou ze zich zorgen maken? De gouden gloed, het stralende

licht, het elfenstof, dat moest allemaal wel echt zijn. Ze waren gezond en gelukkig en ze hadden alles wat hun hartje begeerde. Bovenal: ze hadden Joey.

Wat zou God hun in vredesnaam nog meer kunnen geven?

Wendy Porter tuurde door de voorruit en probeerde rustiger adem te halen. Een sigaret. Dat had ze nodig: een zware sigaret zonder filter. Ze grabbelde in haar handtas tussen de kassabonnetjes van de supermarkt, de oude lippenstiften en het roze, gebarsten spiegeltje. Onder haar portemonnee en de ingedeukte mueslireep die ze al een maand bij zich had. Tussen de kruimels en muntjes die onderin gekomen waren. Waar waren ze nou? Ze wendde haar blik van de weg af en keek snel even in de handtas. Ze had toch nog een paar Camelsigaretten? Van die goede?

Toen wist ze het weer; ze legde haar hand terug op het stuur.

De rooklucht zou in haar mooie, roze blouse en nette zwarte broek blijven hangen. Haar pasgewassen haar zou ernaar ruiken en haar frisse adem zou erdoor bedorven worden. Het was al vijf jaar geleden dat Rip, haar echtgenoot, een vrij man was. Ze wilde hem geen slecht humeur bezorgen.

Dat zou hij toch al krijgen van het nieuws dat ze hem moest vertellen.

Wendy tikte met haar nagel tegen het stuur. Dus misschien was het niet erg als ze een sigaret nam. Ze tikte nog even door. Nee, dat kon ze beter niet doen.

‘Een smerige gewoonte,’ had Rip voor zijn arrestatie vaak gezegd. Soms griste hij de sigaret uit haar mond en brak hem doormidden. ‘Ik heb er een hekel aan als je rookt. Het is niet sexy.’

Niet dat Rip zelf nou zo’n toonbeeld van sexappeal was. De laatste keer dat ze bij elkaar waren, had hij haar een ontzettende

dreun op haar kaak gegeven terwijl ze tegen elkaar stonden te schreeuwen op het parkeerterrein van het winkelcentrum. De reden van zijn woede? Ze was vergeten de coupon voor vijftig cent korting bij het hamburgerrestaurant uit te knippen. Een politieagent had van een afstand gezien wat er gebeurde en Rip opgepakt voor mishandeling. Aangezien er een waslijst van eerdere aanklachten was, kreeg Rip zes tot acht jaar cel in de staatsgevangenis van Ohio opgelegd. Hij had nog geluk gehad, want al na vijf jaar werd hij vrijgelaten wegens goed gedrag.

Wendy reed de snelweg op en trapte het gaspedaal diep in met haar hooggehakte schoen. Het was vier uur, bijna spitsuur. Ze moest vaart maken zolang het nog kon. Na een snelle blik in haar achteruitkijkspiegel ging ze op de linkerrijbaan rijden. Met een beetje geluk kon ze over een half uur bij de gevangenis zijn. Rip en zij hadden veel te bespreken. Het laatste wat ze wilde, was alles bederven door te laat te komen.

Ze draaide haar raampje open en de auto stroomde vol met frisse lucht. Haar moeder had jaren geleden al gezegd dat ze Rip moest verlaten. Lang voor het incident in het winkelcentrum. En eerlijk gezegd waren er de laatste vijf jaar wel andere mannen geweest. Je kon toch niet jaar in, jaar uit thuis blijven zitten wachten tot je man uit de bak kwam. Zelfs niet als je gek op hem was. Ze had niet eens zeker geweten of hij haar wel wilde zien als hij vrijkwam. Tot vorige week. Zijn telefoontje kwam precies op het ogenblik waarop ze thuiskwam van de kerk.

‘Schatje...’ Zijn stem klonk rauwer dan vroeger. ‘Ik ben het.’

De adem stakte in haar keel. Ze legde haar bijbeltje en het kerkblad neer en drukte de telefoon stevig tegen haar oor. ‘Rip?’

‘Ja, schatje.’ Er klonk tederheid door in zijn stem, de tederheid waardoor ze zich lang geleden zo aangetrokken had gevoeld. ‘Heb je me gemist?’

‘Het is... Het heeft lang geduurd, Rip.’

Hij had bijna nooit gebeld; hij vond het vreselijk om een relatie op afstand te onderhouden. Toen Wendy veertien maanden geleden bij hem op bezoek kwam, had hij haar bevolen niet meer te komen voordat hij uit de bak ontslagen werd. Als hij haar zag, ging de tijd te langzaam, had hij gezegd. Wat moest ze daar nou mee? Ze had geen ogenblik verwacht dat Rip nog zou bellen.

Natuurlijk zou ze alles opgeven als hij weer belangstelling voor haar had. Als jong meisje had ze Rip haar hart geschonken. Dat zou hem toebehoren tot de dag waarop ze stierf. Ze hervond haar zelfbeheersing. ‘Bedoel je... Wil je me zien?’

‘Je zien? Ik ben gek op jou, schatje. En moet je horen, over een week ben ik vrij. In de hele wereld is er niks wat ik liever wil dan hier naar buiten lopen en jou zien. Dat jij daar op me staat te wachten.’ Hij aarzelde even en ze hoorde de stemmen van andere gevangenen op de achtergrond. ‘Zorg dat je er bent, schatje, alsjeblijft?’

‘O, Rip...’ Zodra ze weer op adem was, pakte ze een reclamefolder en een pen. ‘Wanneer kom je vrij?’

Hij vertelde haar precies wanneer en toen zuchtte hij diep. ‘Het spijt me zo, Wendy.’ Hij sprak gedwee. Misschien had zijn stem daarom eerst zo vreemd geklonken. Hij snoof moeizaam. ‘Wat ik heb gedaan, was helemaal verkeerd. Je hoeft je geen zorgen te maken. Het zal nooit meer gebeuren.’

Wendy werd hier juist ongerust van. Hij had wel vaker spijt gehad, toch? Waarom zou het nu anders zijn dan anders? Elke keer dat Rip Porter haar leven binnenkwam, fluisterde hij verontschuldigen en leugens; daarna liet hij haar weer achter met een gebroken hart en een paar botbreuken. Haar moeder zei dat ze wel gek zou zijn als ze hem weer terugnam, maar dat was het ’m juist. Ze was inderdaad gek. Gek op Rip, hoe onzinnig dat ook was. Ze hield van hem, meer wist ze niet. Wat zijn

geschiedenis ook was, hoe vaak ze ook doelwit werd van zijn levenslange woede, ze hield van hem. Voor haar zou er nooit een ander zijn dan Rip.

‘Ik heb je gemist, schatje.’ Zijn stem klonk omfloerst. ‘Ik hoop dat je mijn kant van het bed vrij gehouden hebt.’

De angst sloeg Wendy om het hart. Als Rip ontdekte dat er anderen geweest waren, wat dan? Het waren er niet eens zo veel geweest. Vier of vijf misschien, en het laatste jaar niemand meer. Daarom ging ze ook weer naar de kerk. Ze probeerde haar leven te beteren. Aan de andere kant: Rip haatte andere mannen. Hij haatte het als ze naar haar keken en nog meer als ze die blikken beantwoordde. Als iemand uit het biljartlokaal hem ooit over die andere mannen vertelde, dan zou hij, nou... Wendy wist zeker dat het incident bij het winkelcentrum een onschuldig stoeipartijtje zou lijken in vergelijking met wat haar dan te wachten stond.

Maar voordat ze daarover na kon denken, voordat ze probeerde zich voor te stellen hoe het leven zou zijn als Rip weer thuis was, gaf ze hem het antwoord dat hij wilde horen. ‘Ik zal er zijn.’

‘Goed, schatje.’ Zijn opluchting was bijna tastbaar. ‘Ik zal de dagen aftellen.’

Wendy leunde achterover in de stoel en tuurde naar de weg die voor haar lag.

Sinds dat telefoontje waren haar emoties alle kanten op gegaan. Haar enthousiasme en haar opwindning bij de gedachte in zijn armen te liggen maakten plaats voor een reële, verterende angst. Ze had hem nog niet over de jongen verteld. Nu hij vrijkwam, had ze geen keus meer. Hij zou het hoe dan ook ontdekken; hoe langer ze wachtte, hoe woedender hij zou zijn. Rip kon het haar eigenlijk niet kwalijk nemen dat ze het hem niet eerder verteld had. Ze hadden elkaar in de loop van die vijf jaar nauwelijks gesproken. En haar zoontje... Ze probeerde zo

min mogelijk aan hem te denken. Alleen op zijn verjaardag in september en nog een paar keer per maand, als haar hart naar hem uitging.

Ze grabbelde nogmaals in haar handtas. Een stuk kauwgom, dat had ze nodig. Toen ze wist dat Rip thuis zou komen, had ze haar sigaretten in een doos in de garage verstopt. Maar nu werd ze gek zonder iets te roken. Haar vingers raakten een plakkerige balpen en een pakje papieren zakdoekjes; toen vond ze eindelijk wat ze zocht. Een kapot stukje pepermuntkauwgom. Ze veegde er een laagje stof af en stopte de kauwgom in haar mond.

Eigenlijk was ze niet van plan geweest Rip ooit over de jongen te vertellen. Dat ging hem niets aan. Tenslotte was het kind vlak na het vonnis geboren, het vonnis waardoor Rip vijf jaar in de bak zou doorbrengen. Ze had zo haar redenen om het kind op te geven, redenen om een goed gezinnetje te zoeken en hem daar onder te brengen. Maar een van die redenen was louter praktisch. Ze had twee baantjes om de rekeningen te betalen. Zou ze daarnaast ook nog in haar eentje een kind kunnen grootbrengen? Nou dan.

Een week nadat Rip opgesloten werd, had ze ontdekt dat ze zwanger was. Domme pech, anders niet. Na de vijfde maand van haar zwangerschap was ze niet meer bij Rip op bezoek geweest tot ze haar normale figuur terug had en het kind veilig en wel bij zijn nieuwe familie was. Rip had nooit enig vermoeden gehad. Maar het was zijn kind, dat wist ze wel zeker. De andere mannen waren pas in het tweede jaar van zijn gevangenisstraf in beeld gekomen.

Het verkeer werd drukker. Ze ging weer op een andere rijstrook rijden. Eerlijk gezegd had ze het bijna gedaan; ze had het jongetje bijna gehouden. Ze had de papieren pas getekend na de geboorte, nadat ze hem in haar armen gehouden had en...

Ze knipperde met haar ogen. Die herinnering kon ze zich

niet permitteren. Ze kon de tijd niet terugdraaien en ze mocht helemaal niet nadenken over hoe het had kunnen zijn. Wat ze die dag gedaan had, had ze voor haar kind, voor haar zoon gedaan. Hij mocht geen twaalf uur per dag in de crèche doorbrengen. Hij verdiende beter dan een vader die in de bak zat vanwege huiselijk geweld. Tenslotte had zij het gezin voor hem uitgezocht. Zij waren de volmaakte ouders voor haar kind; ze waren bereid hem een beter leven te geven dan hij bij Rip en haar ooit had kunnen krijgen.

Maar uiteindelijk had ze haar beslissing gebaseerd op één simpel feit: ze kon niet toestaan dat iemand haar zoontje pijn deed. En als Rip vrijkwam en weer een woede-uitbarsting kreeg... Wendy beefde en omklemde het stuur nog steviger. Een man met zo'n opvliegend karakter als Rip moest wel heel sterk veranderen voordat hij een fatsoenlijke vader kon zijn. Dat maakte nu niet meer uit. Ze had hun beider handtekeningen op het adoptieformulier gezet. Doe wel en zie niet om.

Dat had ze ook bijna nooit meer gedaan.

De tranen prikten haar in de ogen en ze gaf zichzelf een standje omdat ze zo zwak was. De jongen was ongetwijfeld beter af zo. Juist door hem op te geven had ze bewezen dat ze de beste moeder ter wereld was. Punt, uit. Ze ademde snel in en bette de bovenkant van haar wangen. 'Zo kan ie wel weer.'

Nu moest ze zich concentreren op Rip en op de vraag of ze samen nog iets hadden na vijf jaar zonder elkaar geleefd te hebben. Had hij hulp gekregen voor zijn opvliegende karakter, of was hij misschien gelovig geworden? Of was hij nog gemener geworden door de kerels met wie hij opgetrokken had? Dit was de tweede keer dat hij in de bak gezeten had. De vorige keer had hij haar bij thuiskomst overladen met verontschuldigheden en lieve woordjes, en tegen het eind van de week had hij haar weer geslagen. Toch hield ze nog steeds van hem. Ze hield van

hem, ze smachtte naar hem en ze wilde hem zo verschrikkelijk graag terughebben.

Dus misschien zou het ditmaal anders zijn. Wendy kauwde op haar kauwgom en proefde de laatste restjes pepermunt. Aan de telefoon klonk Rip echt aardig. Misschien was hij echt veranderd en zou alles ditmaal beter gaan tussen hen. Hij zou thuiskomen, de woede, het schreeuwen en het slaan opgeven, en veranderen in de vriendelijke man die ergens diep in hem verscholen zat, zoals ze altijd al geweten had. Dat zou op een dag gebeuren, dat wist ze zeker. Diep vanbinnen had hij een hart van goud, die Rip Porter. Ze zou hem opnieuw een kans geven, net als altijd, en misschien zou de liefde ditmaal alle woede overwinnen.

Voorzichtig stuurde ze haar auto terug naar de linker rijbaan en gaf weer wat meer gas. Ja, misschien zou alles goed komen. Als Rip eenmaal zijn humeur onder controle had en een vaste baan kreeg, zouden ze nog een kind kunnen krijgen; misschien zelfs twee of drie. Het begon te motregen en het verkeer ging langzamer rijden. Geweldig. Rip haatte het als ze te laat kwam.

Ze zette de autoradio aan, gaf elk radiostation drie seconden om zichzelf te bewijzen en zette het toestel weer uit. Stilte was toch beter. Hoe zou ze het onderwerp ter sprake brengen? O ja, we hebben een kind en hij woont nu bij een andere familie? Voordat ze samen verder konden, moest ze hem de waarheid vertellen over zijn zoon. Daar kon ze niet omheen; ze zou wel moeten.

Brent en Bubba uit het biljartlokaal waren van haar zwangerschap op de hoogte. Brent woonde een paar straten verderop. Toen Bubba en hij op een middag langs hun huis reden, stond zij op de stoep om haar post op te halen. Het was een paar dagen voor de bevalling en ze was zo dik als een olifant.

Brent remde af en draaide zijn raampje omlaag. Hij wees naar haar buik. 'Is dat kind van Rip?'